

Raid de col·laboració literària valenciana

Estem orgullosos, els poetes valencians contemporanis, del nostre clàxon. Avisem, Catalunya amunt, la nostra arribada. El públic decanta l'atenció vers el camí. Ens veu travessar l'Ebre. La clàssica corva de l'arc de Barà ens exorna la via. I no res del bagatge que portem els sap foraster.

Els nostres raids de col·laboració han d'aplegar fins l'Occitània. Els joves poetes de València se saben fills de la terra — el llenguatge ja ho diu prou: fonèticament: gràficament —. Com a tals volem viure i, encara, conviure en les publicacions de Catalunya.

Ens obriu les portes de les Editorials. Sapiau que les obriu a vosaltres mateixos.

Els poetes valencians — nosaltres — a l'entrar en vostres cases, res no trobem, tampoc de foraster.

Si portem entre dent i dent agafada la rosa del verb, és perquè l'hem collida en el comunal jardí ètnic. Un semblant cultiu li donem, al vostre, de ritmes i metàfores.

Vosaltres, els del Nord, bé ens coneixeu ja, en arribar.

Som els poetes del Sur.
Que vos saludem tot dient:
Som!

CARLES SALVADOR

Papagais, papagais, papagais

PER ALMELA I VIVES

El navili ve d'Amèrica carregat de papagais: frisos de verdor fèrrica, xiscles, moviments, espills.

El navili toca Europa en un port. Quin? Qualsevol! I — dins de gàbies... — la tropa de papagais alça el vol.

Un se n'anirà a Bulgària, suburbi aspirant a pare, gent badoca i ordinària i un diumenge llarg, molt llarg...

Altres anirà a Andalusia: fosc amb balancins, profanes, xiques com gessamins...

Altres marxarà a Alemanya: seminar colossals, avís de corporació estrangera, molta història natural...

Altres marxarà a Anglaterra: casa d'un cavaller humit, dos germans en guerra, virginitat i despit...

Altres es detindrà a Sicília: prostíbul, aire ressec, clients tractats com família, gabinetada i renecc...

Altres s'estarà dins França: matrimoni sense fills, una àmfora sense l'ansa, barres de color i espills...

I altres iràn a altres bandes — pobles coneguts o ignots —, on s'ornaran amb garlandes incomprendibles de mots.

Ai, si s'uniren un dia en Suïssa, en un hotel! Grotescament reviuria la barreja de Babel.

En arribar vosaltres, germans de València

Obrir es portes de la casa pairal al foraster, a l'home de lluyanes terres, a l'esperit saturat d'altres horitzons i d'altres deficiències, ens és sempre grat.

El foraster té a casa nostra per llei de tradició, i per imperatiu d'humanitat, un plat a la taula, un lloc en l'escó, uns moments d'atenció afectuosa en la nostra intel·ligència.

Però vosaltres, els que sou, els que arribeu a casa nostra potant, de les terres del baix llevant, ultra la rosa del bell verb a llavis, tot un bagatge meravellós de vibracions espirituals, d'èssers somnis radiants, de coloracions superbes, de imatges ardents polícromes, no sou, en arribar, el foraster. Sou, en canvi, els qui esperavem. Per això ha d'ésser infinitament més gran la nostra alegria.

No ens havem d'estretir, poetes del Sur, per a fer-vos lloc, dintre el clos sagrat de la nostra comunió ideològica i artística.

No hem, tampoc, de servir-vos, vora la llar simbòlica, un lloc determinat, ni el lloc preferent. Escolliu-lo vosaltres.

Vosaltres ens dieu: Som!
Nosaltres us responem: Ho sabiem.

L. DE S.

Glossa sentimental

PER PASCUAL ASINS

La faç dolça de la lluna té un caient conventual i sa somrisa és com una lleu vibració de cristal.

Deu d'estar enamorada d'algun nuvi que no ve, mes u oculta resignada en el blau del cel seré. Pro jo he vist la perleria de ses llàgrimes brillants caure sobre l'alegria d'uns gesmilers desbordants de blancor, en la ubriagansa d'un cap-vespre diamantí, que voltava la esperança del meu romàntic jardí.

La lluna deu tindre penes a pesar de sa quietut, i les vibracions serenes de sa eterna joventut, puix sens llençar una queixa l'he vista pàl·lida, i raja humida la madeixa blanquíssima de son lli.

Jo estime la lluna. D'ella raja en oli la il·lusió; a mi em sembla una donzella que en la ignota meravella llaura el vas de la emoció.

El goig de ser casat

PER F. CABALLERO i MUÑOZ

Ai, quin goig de ser casat! No anar més sol per la vida, sentir sempre al teu costat la dona que has escollida.

Tindre, si és la ruta asprosa que mena al tèrbol destí, la somrisa d'una esposa que't va fent dolç el camí.

Amb dol per allò que es deixa, endurte-la a vostra llar —dolç branquilló que s'esqueixa del quiet redós familiar.

I al final de la jornada que a on serà només Déu sap, tindre el cor de l'Estimada per a recolzar el cap.

Enfrontar-te amb el pervindre

Res témer, puix si t'arrisques per un mar alborotat saps que si tu t'endormisques hi ha qui vetlla al teu costat.

Obrir-te la teua senda amb l'esforç del teu braç, plantar-te la teua tenda i dir la teua cançó.

Si el desig d'amor t'aboca cap al llanguir i on tresor! tindre la mel d'una boca per a esbravar el teu cor.

Ungir la teua existència d'aquell perfum femení que és la pitjor abstinència de qui se queda fadrí.

Ai, quin goig de ser casat! haver un cor ple d'amor i un hort que, per Déu signat, guarde la teua llavor.

Poemes

DE BERNAT ARTOLA TOMAS

Blavor

Blau lo Cel; blava la mar; blaus els ulls de la estimada. Blau el desig de il·lusió i la muntanya blava. Blava la llum dels estels i la de la lluna clara; blava la nit sense llum infnida i llunyana. Blau el color del vestit que la donzella portava vora voreta la font quan me va donar aigua. Blau lo Cel; blava la mar; blaus els ulls de la estimada. Oh, desitjos de blavor de mon ànima blanca!

Cançó trista

En el bosc la vaig trobar ai, dolor de l'amor mia! en el bosc la vaig trobar i va dir-me que'm volia. Del braç la vaig agafar quí jamai s'ho pensaria! i anarem a passejar allà per on jo solia. Vàrem trobar a l'atzar un record de l'amor mia; me vaig ficar a plorar la fi de la meva aimia. En el bosc la vaig trobar quí en ma vida m'ho diria! i la vaig deixar anar

Boix

PER JOSEP M. BAYARRI

Es ratlla el cel horitzontal i paral·lelament. Tots els clars s'han omplert de suggerències i el silenci s'exten.

Les nuvolades baixes se fan convexes sobre els monts, burilades concèntriques encerclant il·lusions.

Ara el paisatge sol, en amorosa i ancestral solitud; mai ha petjada sér humà la corva del sender que s'esmuny...

D'un herbam místic s'alça un ciprer infinit i ratlla vertical la superfície i és un convit als místics cims.

Paisatge bla, sense figura humana, a burilades evocat, de no sé quines saudes perspectives de somnis realitzats.

Per eixe caminet, al buril, fàcil, d'esotèric oríge, de terme misteriós, en cordial aventura ara me llançaria ben oblidat del món....

Oda al nen del pati

PER E. NAVARRO-BORRAS

Haveu pogut trobar res més a tot amb l'edat de l'esfalt i l'avió, per a goig d'un xiquet, que un patinet?

L'impuls a desplaçar-se que el domina fa que manege la joguina com un mecànic el volant: deambula i acumula l'equilibri i l'esforç i s'escola com graciosa formigola en llit de flors.

¡Hurra el xiquet que deixa la materna calor inquiet per heure llibertat! És un predestinat! La lluita s'enlluerna i és millor timoner qui la mar dura li va fer de breçol, que aquell que furta sa natura als càustics i feconds mossos del sol.

Indòmit carrilare: Llença apresada ton patí, que la infantesa tu no saps prou lo apresada que s'esmuny i has de entrar en la vida dura i lletja

Poemes

DE SALVADOR VERDEGU

La vesprada

En el capvespre la mar és Trista com l'aigua d'un estan El sol, ferit Li dona un bes Humit De sanc. La mar se torna blava I en sa pell infinita Una estrela se clava Recelosa i medita. El sol redola ensanguinat; Com una queixa Deixa Una fredor de soletat. Hora ferventa, Hora de dolor En que's presenta Damunt les ones el Senyor.

La nit

Ja la nit temorega Vora la mar se sent. Hi ha un vent Sutil que frega La cara manijament